

Tento článek v krátkosti představuje život a ústřední myšlenky kontroverzního italského myslitele Julia Evoly (1898-1974), jednoho z čelních představitelů evropské tradice a "Tradicionalistického hnutí" [1] dvacátého století. Toto hnutí společně s Teosofickou společností hrálo vůdčí roli v propagování studia staré východní moudrosti, esoterických doktrín a spirituality. Na rozdíl od Teosofické společnosti, která prosazovala demokratické a rovnostářské názory,[2] optimistický pohled na pokrok a víru v duchovní evoluci, Tradicionalistické hnutí přijalo elitářský a proti rovnostářství zaměřený postoj, pesimistický pohled na obyčejný život a dějiny a nekompromisní odmítání moderního světa.

Tradicionalistické hnutí má svůj počátek u René Guénona (1886-1951), francouzského filozofa a matematika, který konvertoval na islám a po smrti své první manželky se odstěhoval roku 1931 do Káhiry. Guénon vzkřísil zájem o koncept Tradice, tj. učení a doktrín starých civilizací a náboženství, zdůrazňujíc jeho trvalou hodnotu, která převyšuje a stojí proti "modernímu světu" a jeho odnožím: humanistickému individualismu, relativismu, materialismu a scientismu. Dalšími významnými Tradicionalisty minulého století byli Ananda Coomaraswamy, Frithjof Schuon a Julius Evola.

Tento článek je za prvé určen těm, kteří o sobě tvrdí, že jsou konzervativci a mají pravicové smýšlení. Tvrdím, že Evolovy politické názory mohou pomoci americké pravici k získání větší intelektuální důležitosti a zdoání svého provincialismu a omezených obzorů. Evropská "Nová pravice" nejčastěji vznáší kritiku vůči americkým konzervativcům kvůli tomu, že ideologické bohatství americké pravice spočívá v kroužení jejich *wagons* kolem konzervativní agendy, v její neschopnosti pohlížet na řád věcí ve větší šíři.[3] Tím, že Evola odhalil svým čtenářům hodnotu a cenu světa tradice, ukázal, že být pravičákem znamená mnohem víc než zaujmout postoj k občanským a společenským záležitostem, jako jsou potraty, trest smrti, silné vojsko, volné podnikání, nižší daně, menší státní správa, silný patriotismus a právo držet zbraně, tj. spíše stanovit zásadnější otázky zahrnující rasu, národnostní příslušnost, eugeniku, přistěhovalectví a povahu národního státu.

Za druhé čtenáři s aktivním zájmem o duchovní a metafyzické záležitosti možná budou Evolovy myšlenky považovat za hluboké a jeho výklad starých esoterických postupů za velmi

užitečný. Navíc jeho názory, ačkoliv místy velmi diskriminační, mají potenciál stát se katalyzátorem osobní proměny a duchovního růstu.

Až dosud bylo Evolovo dílo mlčky přehlíženo. Pokud není Evola ignorován, je obvykle haněn levicovými badateli a intelektuály, kteří ho démonizují jako učitele špatnosti, rasistu, zuřivého antisemitu, tvůrce pravicového terorismu, fašistického guru či rasistu hnusného natolik, že vzbuzuje odpor se ho jen dotknout. Spisovatel Martin Lee, jehož znalosti o Evolovi jsou toho nejpovrchnějšího rázu, ho nazval "nacistickým filosofem" a tvrdil, že "Evola až do konce fašistické vlády pomáhal v Itálii opožděně vytvářet rasistické zákony".[4] Jiní jeho význam zcela minimalizovali. Walter Laqueur ve svém díle *Fascism: Past, Present, Future* (Fašismus: minulost, současnost, budoucnost) ho neváhal nazvat "učným šarlatánem, eklektikem, ne inovátorem" a podotkl, že "i jeho pozdější dílo neslo prvky naprosté hlouposti." [5] Umberto Eco Evolu sarkasticky přezdíval "Othelma, mág". (Česky v knižní podobě o Evolově životě dostupná snad jen jemu věnovaná kapitola z díla: *Hitlerovi vizionáři*, přeložili Vladimír a Věra Smržovi, vydalo nakladatelství Brána, 2002 – pozn. překl.)

Zatím nejcennější shrnutí Evolova života a díla v anglickém jazyce napsal Thomas Sheehan a Richard Drake.[6] Než bude v angličtině dostupná nějaká Evolova biografie či autobiografie, zůstávají tyto články nejlepšími odbornými prameny o jeho životě a díle. Oba badatelé se dobře orientují v italské kultuře, politice i jazyce. Ačkoliv nesympatizují s Evolovými myšlenkami, byli první, kdo představili tohoto italského myslitele americké veřejnosti. Jejich interpretace Evolova díla jsou bohužel velmi zjednodušující. Sheehan a Drake se podřizují dominantní levicové propagandě, dle níž je Evola "špatný učitel", protože údajně poskytoval ideologické ospravedlnění krvavému tažení pravicových teroristů v Itálii osmdesátých let.[7] Oba autoři bohužel podceňují Evolovo spissitudo spiritualis esoterika a tradicionalisty, a o Evolovi psali pouze v rámci studie jejich dovedností, co se týče filozofie a historie.[8]

Navzdory svým mnoha pomlouvačům zažil Evola v posledních dvaceti letech něco jako vzkříšení. Jeho díla byla přeložena do francouzštiny, němčiny,[9] španělštiny a angličtiny, jakož i do portugalštiny, maďarštiny a ruštiny. Konference věnující se studiu toho či onoho aspektu Evolových myšlenek rychle rostou v celé Evropě jako houby po dešti.[10] Abychom tedy parafrázovali titul hry Edwarda Albeeho, ptáme se: "Kdo se bojí Julia Evoly?" A co je nejdůležitější, proč?

Evolův život

Julius Evola zemřel na selhání srdce 11. června 1974 ve svém bytě v Římě ve věku 76 let. Před svou smrtí požádal, aby ho usadili za jeho stůl, aby byl čelem k slunečním paprskům pronikajícím otevřeným oknem. V souladu s jeho vůlí bylo jeho tělo zpopelněno a urna s popelem byla pohřbena v rozsedlině hory Monte Rosa v italských Alpách.

Evolova kariéra spisovatele zahrnovala více než půl století. V jeho intelektuálním vývoji lze rozlišit tři období. Prvním bylo umělecké období (1916-1922), během něhož přijímal dadaismus a futurismus, psal poezii a maloval abstraktní obrazy. Čtenář si možná vybaví, že dadaismus byl avantgardní styl, založený Tristanem Tzarou, a že se vyznačoval touhou po

absolutní svobodě a vzpourou proti všem obvyklým logickým, etickým a estetickým zásadám.

Poté se pustil do studia filosofie (1923-1927) a rozvíjel prosté hledisko, které by bylo možno označit za "transidealistické" či solipsistický (tj. zaměřený na sebe) rozvoj mainstreamového idealismu. Poté, co se naučil němčinu, aby mohl číst originály textů hlavních idealistických filozofů (Schellinga, Fichteho a Hegela), přijal Evola jejich základní premisu, že bytí je produktem myšlenky. Přesto se také snažil zdolat pasivitu subjektu vůči "realitě", typickou pro idealistickou filosofii a její italské odnože, jejímiž reprezentanty byli Giovanni Gentile a Benedetto Croce, a to naznačením cesty k "absolutnímu individu", ke stavu, jenž zažívá ten, komu se podaří se svobodným (ab-solutus) od formování empirickým světem. V tomto období Evola napsal Saggi sull'idealismo magico (Eseje o magickém idealismu), Teoria dell'individuo assoluto (Teorie absolutního individua) a Fenomenologia dell'individuo assoluto (Fenomenologie absolutního individua), obsáhlé dílo, v němž se věnuje významu svobody, vůle a síly k výkladu své akční filozofie. Jak napsal italský filozof Marcello Veneziani ve své doktorské disertaci: "Evolovo absolutní Já je vyneseno z popela nihilismu; s pomocí názorů odvozených z magie, teurgie, alchymie a esoterismu stoupá k nejvyšším vrcholům vědění při hledání moudrosti, jež se nachází na cestách iniciačních doktrín." [11]

V třetí a poslední fázi svého intelektuálního formování se Evola věnoval studiu esoterismu a okultismu (1927-1929). V tomto období spoluzaložil a řídil tzv. skupinu Ur, která jednou za měsíc vydávala monografie, věnované prezentování esoterických a iniciačních disciplín a učení. Slovo "Ur" je odvozeno z archaického kořene slova "oheň"; v němčině také znamená "prvotní" či "původní". Roku 1955 byly tyto monografie publikovány ve třech dílech pod souhrnným názvem Introduzione alla magia quale scienza dell'io. [12] Ve více než dvaceti článcích, které Evola napsal pro skupinu Ur pod pseudonymem "EA" (Ea byl ve starověké akkadské mytologii bůh vody a moudrosti), a devíti článcích, které napsal pro Bylichnis (název označující lampu s dvěma knoty), vyložil duchovní základy svého světonázoru.

Ve třicátých a čtyřicátých letech psal Evola pro množství časopisů a vydal několik knih. Za éry fašismu jistým způsobem sympatizoval s Mussolinim a fašistickou ideologií, ale jeho silný smysl pro nezávislost a oddělenost od lidských záležitostí a institucí mu zabránily, aby se stal nositelem členské legitimace fašistické strany. Kvůli své víře v nadřazenost idejí nad politikou a svým aristokratickým a anti-populistickým názorům, které byly tehdy v rozporu s vládní politikou – jako v roce 1929 jeho odpor vůči Konkordátu mezi Itálií a Vatikánem a vůči "demografické kampani", zahájené Mussolinim za nárůst italské populace – Evola ztratil přízeň vlivných fašistů, kteří zrušili již po deseti číslech (únor – červen 1930). [13]

Evola věnoval čtyři knihy tématu rasy, kritice biologického rasismu, nacionálního socialismu a rozvoji doktríny rasy na základě učení o tradici: Il mito del sangue (Mýtus krve); Sintesi di una dottrina della razza (Syntéza rasové doktríny); Tre aspetti del problema ebraico (Tři aspekty židovské otázky); Elementi di una educazione razziale (Základy rasové osvěty). V těchto knihách autor nastínil svou trojnou antropologii těla, duše a ducha. Duch je princip, který určuje postoj jednotlivce vůči posvátnu, osudu, životu a smrti. Tudíž dle Evoly by rozvíjení "duchovní rasy" mělo mít přednost před výběrem rasy tělesné, která je určena zákony genetiky a kterou byli posedlí nacisté. Evolovy anti-materialistické a na nebiologické rase

založené názory si získaly Mussoliniho nadšenou podporu. Pokud jde o nacisty, ti byli vůči Evolovi nedůvěřiví, dokonce kritizovali jeho "nejasné" teorie a obviňovali ho z oslabování empirického, biologického prvku ve prospěch abstraktního, duchovního a polo-katolického pohledu na rasu.

Před druhou světovou válkou a během ní Evola cestoval a přednášel v několika evropských státech a ve volném čase se věnoval jako duchovnímu cvičení horolezectví. Po vysvobození Mussoliniho z moci jeho italských únosců, ke kterému došlo během úspěšné přepadové akce Němců, již vedl SS-Hauptsturmführer Otto Skorzeny, byl Evola mezi hrstkou věrných stoupenců, kteří se s ním sešli 14. září 1943 v Hitlerově hlavním stanu v Rastenburgu, v jižním Prusku. Zatímco Evola sympatizoval s nově vytvořenou fašistickou vládou v severní Itálii, která pokračovala v boji proti Spojencům na straně Německa, odmítal její republikánský a socialistický program, její populistický styl a antimonarchistické smýšlení.

Když v červnu 1944 vstoupili Spojenci do Říma, snažili se jejich tajné služby uvěznit Evolu, který tam tehdy bydlel. Protože jeho stárnoucí matka vojenské policisty zadržela, Evola nepozorovaně uprchnul dveřmi a vydal se do severní Itálie a poté do Rakouska. Ve Vídni začal studovat tajné archivy, které zabavili Němci různým evropským zednářským lóžím.

Jednoho dne roku 1945, kdy Evola kráčel během sovětského náletu opuštěnými ulicemi rakouského hlavního města, vybuchla pár metrů od něj bomba. Výbuch ho prohodil dřevěným plotem. Evola dopadl na záda a probudil se až v nemocnici. Utrpěl kompresi kostní dřeně, která ho paralyzovala od pasu dolů. Zdravý rozum říká, že procházet se prázdnými ulicemi během leteckého bombardování je šílenství, pokud ne přímo sebevražda. Evola však byl zvyklý na hroznou nebezpečí. Neboli, jak se jednou vyjádřil, řídit se " pravidlem nevyhýbat se nebezpečí, naopak ho vyhledávat, je implicitní způsob zpochybňování osudu." [14] Není tím myšleno, že věřil ve "slepý" osud. Jak kdysi napsal: "Není pochyb o tom že člověk se rodí s jistými sklony, posláním a predispozicemi, které jsou někdy skryté a vyplynou asi jen za určitých okolností a při určitých strastech. Všichni máme míru svobody s ohledem na tento vrozený, diferencovaný prvek." [15]

Evola byl rozhodnutý zpochybňovat svůj osud, zvláště v době, kdy se celá éra chýlila ke konci. [16] Co však očekával během náletu byla buď smrt, nebo dosažení nové životní perspektivy, ne ochrnutí. Dlouho bojoval s tímto zvláštním výsledkem a snažil se pochopit svou "karmu": "Vzpomínání proč jsem si to přál [tj. ochrnutí] a pochopení jeho hlubšího významu bylo to jediné, na čem nakonec záleželo, něco mnohem důležitějšího než 'se uzdravit', čemuž jsem stejně nikdy nepřikládal velký význam." [17]

Evola se odvážil ven během náletu, aby otestoval svůj osud, protože pevně věřil v tradiční, klasickou doktrínu, že všechny významné události, k nimž dojde v našich životech, nejsou pouze náhoda či výsledek našeho snažení, ale spíše záměrný následek prenatalního výběru, něčeho, co jsme si "my" přáli, ještě než jsme se narodili.

Tři roky před ochrnutím Evola napsal: "Na život zde na Zemi nelze pohlížet jako na náhodu. Kromě toho by neměl být považován za něco, co dle libosti můžeme přijmout či odmítnout,

ani za skutečnost, která se nám vnucuje, před níž můžeme jen zůstat pasivní či zaujmout postoj tupé rezignace. Co spíše vyvstává v některých lidech, je dojem, že pozemský život je cosi, k čemuž jsme se, než jsme se stali pozemskými bytostmi, zavázali, zároveň i dobrodružství a mise či zvolený úkol, zahrnující také celou řadu problematických a tragických prvků.”[18]

Poté následovalo pětileté období nečinnosti. Nejprve Evola strávil rok a půl ve vídeňské nemocnici. Díky intervenci přítele u mezinárodního Červeného kříže byl poslán zpět do Itálie. Nejméně další rok zůstal v boloňské nemocnici, kde podstoupil neúspěšnou laminectomii (lékařský zákrok, při němž je odstraněna část obratle, aby se zmírnil tlak na nervy míchy). Evola se vrátil roku 1949 do svého bydliště v Římě, v němž žil jako invalida dalších 25 let.

Při Evolově pobytu v Boloni ho navštěvoval Clemente Rebora, básník, jenž se stal křesťanem a později katolickým knězem v řádu Rosminiánských otců. Potom, co jsem se dočetl v jednom Evolově díle o jejich přátelství, navštívil jsem roku 1997 ústředí řádu a požádal jsem, zda mohu hovořit s osobou, jež má na starosti Reborovy archivy, v naději, že objevím předtím neznámou korespondenci mezi nimi. Žádná korespondence se nevyanořila, avšak kněz spravující archiv byl natolik laskav, že mi dal kopie několika dopisů, které Rebora napsal příteli ohledně Evoly. Následující přehled těchto dopisů odhaluje Evolův názor na náboženství a zvláště na křesťanství.[19]

Roku 1949 přítel kněz, Goffredo Pistoni, požádal Reboru o návštěvu Evoly. Rebora požádal o svolení svého představeného, a po jeho obdržení odcestoval z Rovereta za Evolou do nemocnice v Boloni. Rebora byl vzrušen touhou spatřit Evolu přijmout křesťanskou víru a zamýšlel vystupovat jako dobrý svědek evangelia. V dopise Pistonimu ho Rebora požádal o asistenci, aby nezhatil “nejmilosrdnější cesty Nekonečné lásky, a pokud [by má návštěva] neměla užitku, alespoň [aby se ukázalo], že neuškodila.” 20. března 1949 Rebora napsal svému příteli Pistonimu na hlavičkovém papíře Salesiánského institutu v Boloni: “Právě jsem se vrátil od Evoly: hovořili jsme spolu velice dlouho a rozešli se v bratrském rozpoložení, ačkoliv jsem na jeho straně nezaznamenal žádnou viditelnou změnu, kterou bych přesto nemohl očekávat. Cítil jsem z něj jedinou touhu ‘připojit se ke zbytku armády’, jak sám řekl, a čekání, co se s ním stane... Vycítil jsem v něm žízeň po absolutnu, která přesto uniká Tomu, kdož řekl: “Nechť každý, kdo žízní, přijde ke mně a pije.”[20]

Reborova frustrace z Evolovy neochoty vzdát se svých názorů a přijmout křesťanskou víru je evidentní z poznámky, kterou uzavírá první polovinu svého dopisu: “Modleme se, ať jeho dřívější knihy, které teď hodlá znovu otisknout, a několik nových titulů, které brzy vyjdou, ho nespoutají, s ohledem na úspěch, který mají, a nechť neuškodí lidským duším tím, že je zavedou na scestí falešného duchovna, když ‘následují falešné obrazy Dobra’” [Pravděpodobně citát z Danteho Božské komedie – G.S.]

Rebora zakončil svůj dopis 12. května 1949 doplněním: “Po návratu do ústředí konečně uzavírám tento dopis sdělením, že v mém srdci k němu vzrůstá nadpřirozená láskyplnost. Řekl mi [Evola] o vnitřní události, která se mu přihodila během bombardování ve Vídni, jež je, jak dodal, pro něj stále tajemná, jak podstupuje tuto nynější zkoušku. Naopak věřím, že jsem

schopen odhalit zázračný a přesvědčivý smysl této události pro jeho duši.”

Rebora znovu napsal Evolovi a otázal se ho, zda si přeje odjet zvláštním vlakem, v němž Rebora sloužil jako duchovní vedoucí, do Lurd. Evola zdvořile odmítl a kontakt mezi nimi posléze skončil. Evola na křesťanství nikdy nepřestoupil. V dopise z roku 1935 svému příteli Girolamo Comimu, dalšímu básníkovi, který se stal křesťanem, Evola prohlásil: "Pokud jde o mě v souvislosti s 'konverzí', která má význam a není založena na pocitech či náboženské víře, jsem už třináct let za vodou." [tj. od roku 1922, přechodového roku mezi uměleckým a filozofickým obdobím]. [21]

René Guénon předpokládal v dopise zotavujícím se Evolovi, [22] že ten se stal obětí prokletí či magického kouzla, jež seslal nějaký mocný nepřítel. Evola odpověděl, že to považuje za nepravděpodobné, protože vyvolané okolnosti (např. přesná chvíle dopadu bomby, místo, kde se Evola v tu chvíli náhodou nacházel) by bývaly vyžadovaly příliš mocné kouzlo. Mircea Eliade, renomovaný historik náboženství, který si dopisoval s Evolou celý život, se kdysi zmínil jednomu svému studentovi: "Evola byl zraněn na čtvrté čakře – nezdá se vám to příznačné?" [23] Protože třetí čakře odpovídají emoční síly, jako jsou hněv, násilí a pýcha, můžeme se ptát, zda měl Eliade na mysli, že zranění, jež Evola utrpěl, mohlo mít na italského myslitele očistný efekt, či zda to byl následek jeho přílišného sebevědomí. V každém případě Evola zavrhl myšlenku, že jeho ochrnutí bylo jakýmsi "trestem" za jeho "prométhejské" úsilí v duchovní doméně. Po zbytek života snášel svůj stav s obdivuhodným stoicismem, přesně v souladu se svou vírou. [24]

Další dvě desetiletí Evola přijímal návštěvy, přátele a mladé lidi, kteří se považovali za jeho žáky. Dle Gianfranco de Turrisse, který se s ním poprvé sešel roku 1967, člověk mohl vycítit, že se jedná o "osobu vysokých kvalit", ačkoliv se nepředváděl ani nezaujímal povýšenecké postoje. Evola nosil monokl a opíral tvář o sevřenou pěst, zatímco zvědavě pozoroval svého hosta. Nelíbila se mu myšlenka mít "žáky" a žertem nazýval své obdivovatele "Evolomani" ("Evolomaniaci"). Protože se nesnažil získávat následovníky, pravděpodobně dbal Buddhova příkazu hlásat pravdu bez snahy přesvědčovat či odrazovat: "Člověk by měl poznat souhlas a člověk by měl poznat nesouhlas, a jakmile pozná souhlas a jakmile pozná nesouhlas, neměl by souhlasit ani nesouhlasit, měl by prostě učit dhammu." [25] (dhamma neboli dharma, cesta Budhova – pozn. překl.)

[1] Dobrým úvodem do tohoto hnutí a jeho idejí je kniha William Quinna, *The Only Tradition*, Albany: State University of New York Press, 1997.

[2] První ze tří deklarovaných cílů Teosofické společnosti bylo prosazovat bratrství všech lidí bez ohledu na rasu, přesvědčení, národnost či kastu.

[3] Tomislav Sunic, *Against Democracy and Equality: The European New Right*, New York: Peter Lang, 1991; rozhovor Ian B. Warrena s Alainem de Benoistem, "The European New Right: Defining and Defending Europe's Heritage," *The Journal of Historical Review*, ročník 13, číslo 2, březen-duben 1994, str. 28-37; a zvláštní vydání "The French New Right," Telos, zima 1993-jaro 1994.

[4] Martin Lee, *The Beast Reawakens*, Boston: Little, Brown, 1997. (Vyšlo v češtině jako: *Bestie se probouzí*, přeložil Gerik Císař, vydalo BB/art s.r.o., 2004 – pozn. překl.)

[5] Walter Laqueur, *Fascism: Past, Present, Future*, New York: Oxford University Press, 1996, str. 97-98. Navzdory špatným kritikám v USA napsali o Evolových dílech pochvalnou kritiku Joscelyn Godwin, "Evola: Prophet against Modernity," *Gnosis Magazine*, léto 1996, str. 64-65; a Robin Waterfield, "Baron Julius Evola and the Hermetic Tradition," *Gnosis Magazine*, zima 1990, str. 12-17.

[6] První v této zemi napsal o Evolovi Thomas Sheehan v "Myth and Violence: The Fascism of Julius Evola and Alain de Benoist," *Social Research*, ročník 48, jaro 1981, str. 45-73. Viz také Richard Drake, "Julius Evola and the Ideological Origins of the Radical Right in Contemporary Italy," Peter Merkl (ed.), *Political Violence and Terror: Motifs and Motivations*, Berkeley: University of California Press, 1986, str. 61-89; "Julius Evola, Radical Fascism, and the Lateran Accords," *The Catholic Historical Review*, ročník 74, 1988, str. 403-19; a kapitola "The Children of the Sun" v *The Revolutionary Mystique and Terrorism in Contemporary Italy*, Bloomington: Indiana University Press, 1989, str. 116-134.

[7] Philip Rees ve svém *Biographical Dictionary of the Extreme Right since 1890*, New York: Simon & Schuster, 1991, věnuje Evolovi skromnou stránku a půl a bez studu, aniž by uvedl zlomek důkazu, končí tím, že "Evolou inspirované násilí vedlo 2. srpna 1980 k bombovému útoku na nádraží v Boloni." Gianfranco De Turrís, prezident Nadace Julia Evoly v Římě a jeden z hlavních odborníků na Evolu, doporučil, že Evolově případě by se mělo spíše než o "špatném učiteli" mluvit o "špatných žácích." Viz jeho *Elogio e difesa di Julius Evola: il barone e i terroristi*, Rome: Edizioni Mediterranee, 1997, v němž odhaluje ničím nepodložené obvinění, že Evola byl buď přímo, či nepřímo odpovědný za teroristické akce v Itálii.

[8] Viz např. Sheehanův složitý článek "Diventare Dio: Julius Evola and the Metaphysics of Fascism," *Stanford Italian Review*, ročník 6, 1986, str. 279-92, v němž se snaží dokázat, že Nietzsche a Evola si byli zrcadlem. Sheehan by měl raději mluvit o překonání Nietzscheovy filosofie Evolou. Ten odmítal Nietzscheovu představu o "věčném návratu" jakožto "nic víc než mýtus"; jeho vitalismus kvůli uzavřenosti do transcendentna a naprosté bezvýznamnosti, jeho "vůli k moci" neboť: "Síla sama o sobě je amorfní a nemá smysl, pokud není opodstatněna danou bytostí, vnitřním směrem, základní jednotou" (Julius Evola, *Cavalcare la tigre* [Jízda na tygrovi], Milan: Vanni Scheiwiller, 1971, str. 49); a konečně, Evola odmítal Nietzscheův nihilismus, který odsuzoval jakožto polovičatě uskutečněný plán.

[9] H.T. Hansen je pseudonym T. Hakla, rakouského učenice, který roku 1970 získal právnícký titul. Je podílníkem v prestižním švýcarském nakladatelství Ansata Verlag a jeden z předních odborníků na Evolu v německy hovořících zemích. Hakl přeložil do němčiny několik Evolových děl a většinu z nich opatřil obsáhlými odbornými úvody.

[10] Viz např. témata konference, pořádané ve Francii u příležitosti stého výročí jeho narození: "Julius Evola 1898-1998: Eveil, destin et expériences de terres spirituelles," na webových stránkách <http://perso.wanadoo.fr/collectif.ea/langues/anglais/acteesf.htm>.

[11] Marcello Veneziani, Julius Evola tra filosofia e tradizione, Rome: Ciarrapico Editore, 1984, str. 110.

[12] Toto dílo bylo přeloženo do francouzštiny a němčiny. Můj překlad prvního svazku je plánováno k vydání na prosinec 2002 u nakladatelství Inner Traditions, pod titulem Introduction to Magic: Rituals and Practical Techniques for the Magus.

[13] Marco Rossi, přední italský znalec Evoly, napsal článek o Evolově údajném antidemokratickém antifašismu (Storia contemporanea, ročník 20, 1989, str. 5-42).

[14] Julius Evola, Il cammino del cinabro, Milan: Vanni Scheiwiller, 1972, str. 162.

[15] Julius Evola, Etica aria, [Árijská etika], Rome: Europa srl, 1987, str. 28.

[16] Když si Evola a několik přátel uvědomili, že válka je pro Osu ztracena, začali plánovat vytvoření "Hnutí za obrodu Itálie." Toto hnutí mělo sestavit pravicovou politickou stranu, schopnou zastavit poválečný vliv levice. Nic z toho se však neuskutečnilo.

[17] Julius Evola, Il Cammino del cinabro, str. 183.

[18] Julius Evola, Etica aria, str. 24.

[19] Na počátku své autobiografie Evola tvrdil, že četba Nietzscheho v něm vypěstovala odpor ke křesťanství, náboženství, které se mu nikdy nezamlouvalo. Cítil, že teorie hříchu a vykoupení, božské lásky a milosti je jeho duchu "cizí".

[20] Rebora z paměti nepřesně citoval Ježíšův výrok z Jana 7:37. Přesný citát zní: "Nechť každý, kdo žízní, přijde ke mně a nechť ten, kdo ve mne věří, pije." (Revised Standard Version.) (Český Ekumenický překlad však uvádí tuto pasáž v podstatě stejně jako Rebora: "Žízní-li kdo, pojd' ke mně, a napij se." – pozn. překl.)

[21] Julius Evola, Lettere di Julius Evola a Girolamo Comi, 1934-1962, Rome: Fondazione Julius Evola, 1987, str. 17. Roku 1922 měl Evola blízko k sebevraždě. Experimentoval s halucinogenními drogami a byl stravován intenzivní touhou po smrti. V dopisu z 2. července 1921 napsal Evola svému příteli Tristanovi Tzaru: "Nacházím se ve stavu takového vnitřního vyčerpání, že dokonce myslet či držet pero vyžaduje takové úsilí, jehož nejsem schopen. Žiju ve stavu ochablosti a nehybného strnutí, v němž je každá aktivita a čin vůle zmrazen... Odrazuje mne každý skutek. Snáším tyto pocity jako nemoc. Děsí mne také pomyšlení na čas přede mnou, jenž nevím jak zužitkovat. Ve všem vnímám rozkladný proces, jak se věci vnitřně hroutí a mění se ve vítr a písek." Lettere di Julius Evola a Tristan Tzara, 1919-1923, Rome: Julius Evola Foundation, 1991, str. 40. Evola byl schopen tuto krizi překonat po přečtení italského překladu buddhistického textu Majjhima-Nikayo, tzv. "střední Budhovy rozmluvy." V jedné ze svých rozmluv Budha učil o významu odstupu od smyslových vjemů a pocitů, vč. touhy po vlastní smrti.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

[22] Pro stručný přehled jejich korespondence viz. Julius Evola, René Guénon: A Teacher for Modern Times, přeložil Guido Stucco, Edmonds, WA: Holmes Publishing Group, 1994.

[23] Joscelyn Godwin, Arktos: The Polar Myth in Science, Symbolism, and Nazi Survival, Grand Rapids, MI: Phanes Press, 1993, str. 61.

[24] Ve dvou dopisech Comimu Evola napsal: "Z duchovního hlediska pro mě má situace neznamená víc než prázdná duše na mém autě"; a: "Ona nepatrná záležitost týkající se stavu mých nohou omezila jistým způsobem některé mé profánní aktivity, avšak na intelektuální a duchovní úrovni jdu stále po téže cestě a zastávám tytéž názory," Lettere a Comi, str. 18, 27.

[25] The Middle Length Sayings, díl III., přeložil I.B. Horner, London: Pali Text Society, 1959, str. 278.

Zdroj Guido Stucco: The Legacy of a European Traditionalist: Julius Evola in Perspective. Český překlad – Wolf (Bratrstvo).